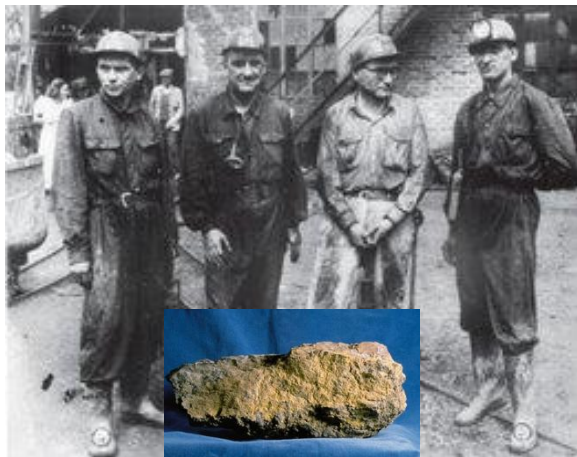

A magyar uránvadász – Szalay Sándor kutatásai

Bányászok? Nem, kutatók! Balról a második Szalay Sándor.
Alatta: urán-oxiddal borított kőzetminta.

„Nyíltan hangoztatott veszélyes politikai vád volt akkoriban, hogy a Szalay professzor késő éjszakáig kivilágított laboratóriumaiban titkos kutatás folyik, s az elért eredmények közvetlenül amerikai kémek útján jutnak el az akkor már ellenségesnek tekintett külföldi kutatók kezébe. A valóság az volt, hogy Szalay közvetlen munkatársainak kis csoportjával a hazai urán-előfordulások feltérképezését végezte, s hamarosan eljutott odáig, hogy egy akadémiai felolvasó ülésen kézzől-kézre adva bemutatta azt az első uránpreparátumot, amelyet az éjszakákba nyúló munkával kivont hazai ércekből.” (Így volt? Nem így volt? - Emlékeink az 50 éves Atomki történetéből, idézet Koltay Ede tollából)

Prof. Angeli István (Debreceni Egyetem) fizikus, professor emeritus

Az ELTE fizikus szakán végzett 1955-ben, de már 1954-től a Szalay Sándor által alapított intézet (a mai ATOMKI) kutatója volt. Részt vett azokban a kísérletekben, amelyek a magyarországi szenek urántartalmának kinyerésére irányultak. 1967-től a Debreceni Egyetem Kísérleti Fizikai Tanszékén oktató. Kutatási területe: neutronreakciók kísérleti és elméleti vizsgálata, majd később az atommag töltéssugarának szisztematikája (héj- és deformációs effektusok). 1995-től nyugalmazott egyetemi tanár, de még részt vállal magfizikai jellegű tárgyak oktatásában.